

Henvisning:

Eget navn og stednavne blev gjort anonyme, men foreligger i der oprindelige dokument.

Helbredelsesberetning (brev til Bruno Gröning)

G. F., F., 4.11.1957

F., den 4. november 1957

Til hr. Gröning!

Den 25. september i år var jeg i Plochingen, og forsøgte at nå Dem personligt. Jeg vil gerne på forhånd sige, at jeg blev tilskyndet til dette forehavende, fordi jeg allerede én gang har fået lov til at opleve en lykkelig helbredelse gennem Deres Gudgivne kræfter. For i 1949 var jeg hos Dem blandt de mange helsesøgende på Traberhof, den sidste dag af Deres offentlige helbredende virke der (10.9.1949¹), og jeg blev dengang – som ved et mirakel – helbredt.

Dengang var jeg desværre ikke økonomisk i stand til på nogen måde at give Dem min tak, og det lykkedes mig heller ikke senere at sende mit allerede skrevne takkebrev med beretning om den fulgte helbredelse, dels på grund af den voldsomme forfølgelse mod Deres helbredende virke, der dengang ramte Dem, dels fordi Deres opholdssted var ukendt, men også fordi der var rygter i omløb gennem avisartikler om Deres nærmeste medarbejders angivelige tilegnelse af penge, hvorved brevene slet ikke mere endte i Deres hænder.

Mit tilfælde blev i sin tid også kendt både gennem en avis og en radioudsendelse, og jeg led dengang også selv meget under forfølgelsen, som De så uretfærdigt blev udsat for, og måtte også lide under personlige forhånelser.

Men selv var jeg kun ked af fjendtlighederne mod Dem, kære hr. Gröning. Jeg takker Dem i dag yderligere for offeret, De påtog Dem for de syge, som også jeg tilhørte, trods alle fjendtlige angreb mod Deres store helbredende arbejde. En beretning fra vores kvindelige bedriftsbibliotekar om min daværende sygdom og helbredelse (den blev i sin tid i forkortet form givet til radio Köln, og jeg har den også endnu opbevaret skriftligt), og medsender den, så De kan anvende den efter ønske. (Hr. dr. med. M. – en hjertespecialist – bad mig i sin tid om helst ikke at nævne hans navn i den anledning. Desværre har bibliotekaren overset dette punkt). – Desværre kastede skæbnen mig siden da langt tilbage:

¹ Datoen for Bruno Grönings sidste optræden på Traberhof er ikke korrekt gengivet. I virkeligheden holdt han sit sidste foredrag der den 15.10 1949

Det har sjæleligt belastet mig meget hårdt, at min tidligere forlovede er blevet alvorligt syg, og at vi derfor ikke kunne gifte os – han befinder sig nu på en helbredelses- og plejeanstalt – og min mor lå også på samme tid dødeligt syg, mens jeg skænkede et lille barn livet (for 2½ år siden), i håbet om med dette at give min forlovede ny livslyst. Dertil kom en stadig skiften fra det ene vikariat til det andet. Først efter 1. april i år fandt jeg en fast stilling, hvor jeg med min indtægt alene måtte forsørge mit barn og min mor. Der skete en stadig overbelastning af mine kræfter i arbejdsindsatsen, hvorved jeg flere gange brød sammen i tjenesten. Jeg fik heller ikke for lidt af medicamenter og indsprøjtninger.

Min tilstand var så følgende: Regelmæssigt hver fjerde uge – otte dage før menstruationen – kom der svedudbrud med åndenød og trykkende fornemmelse i hjertet, forbundet med kredsløbsforstyrrelser (først hjerteflimmer, så for lavt blodtryk – ned til 70-) hvor denne tilstand så også udløste voldsom, krampagtig gråd.

Det var nu meget nødvendigt at opsøge Dem, kære hr. Gröning, for ikke igen at blive udsat for faren for at miste min stilling, for man havde rådet mig til straks at skifte læge, for ellers ville man tvinge mig til en undersøgelse hos kredslægen. Men jeg havde ikke mere lyst til at belaste min krop med flere gifte gennem ordinerede medicamenter, og så var jeg så heldig gennem et tidsskrift endelig igen at blive klar over Deres opholdssted. Så besluttede jeg straks efter fyraften den 25. september at rejse til Plochingen, da jeg desværre ikke mere havde tid til at vente på et skriftligt svar fra Dem, på mit allerede forberedte brev om at få en bestemt besøgstid.

Da jeg nu sent om aftenen – ankommet ved Deres havelåge – talte med en dame om en eventuel mulig helbredelse, og i den forbindelse længtes meget efter en genopvækkelse af de tidligere kraftstrømme, fik jeg af hende overrakt en af de stanniolkugler, som De havde påvirket for mig. Da jeg beskrev hele min nød, opfordrede hun mig til at sende hende en nøjagtig afskrift, som hun ville anvende til en invitation til det næste foredrag af Dem, kære hr. Gröning, som jeg meget gerne ville til, for disse foredrag i Stuttgart vidste jeg hidtil ikke noget om, ellers ville jeg bestemt allerede være kommet dertil. Jeg skulle også allerede efter 14 dage give hende besked om følgerne af helbredelsen.

Denne beretning er desværre på grund af mange forskellige omstændigheder trukket i langdrag (ugelangt ekstraarbejde på kontoret og hjemme, bekymringer og influenza); helbredelsesprocessen blev af samme grund forsinket, som ellers ved normale dagsforløb sikkert var sket noget hurtigere og uden lettere tilbageslag.

Men nu endelig til beskrivelsen af helbredelsesprocessen efter mit besøg i Plochingen:

Allerede, da jeg nåede i nærheden af området med frugt ved Deres have – på hovedvejen – mærkede jeg smerte i højre knæ, og jeg dels undrede mig, og dels frydede mig, over så hurtigt at mærke noget af den længselsfuldt ventede kraft. Under samtalen med damen fra Deres hus, og straks da jeg fik kuglen, måtte jeg græde så

voldsomt af glæde, at jeg skammede mig over det og undskyldte, med henvisning til, at det altid skete med mig på kontoret hver fjerde uge, og at dette jo var forfærdelig pinligt. Men hun bedyrede, at jeg tværtimod skulle græde det hele ud, og at sådan skulle det være. Så først forstod jeg, at dette måtte være virkningen af kuglen, og dermed var et stort mareridt taget fra mig, og også, at det fra nu af hurtigt ville gå mig bedre og bedre. Derefter begav jeg mig på hjemvejen, lykkelig og opfyldt af taknemmelighed, og helt hensunket i tanker begyndte smerterne straks i højre knæled, og til jeg var hjemme, måtte jeg gang på gang bøje knæet usædvanlig stærkt, og marcherede som en rekrut med dette ben. Muligvis stammede smerten fra et styrt, jeg havde ved skiløb for 20 år siden, hvorefter jeg måtte dreje foden stærkt indad, når jeg gik.

Jeg mærkede også på en stor kropsflade, fra området tv. for hjertet og ned over hofteleddet som meget smertende, som var den blevet slået blå, når jeg rørte ved den med hånden, selv om jeg ikke kan huske, at jeg nogensinde er stødt hårdt mod en genstand; men jeg havde ofte haft hjerte- og kredsløbsforstyrrelser på denne side. (Specialisten konstaterede dog ikke nogen hjertesygdom). Denne smerte forsvandt, og kom igen i dagevis, til den helt udeblev. Desuden mærkede jeg de næste dage ligeså afvekslende en stikken i venstre hånd fra hjertet, som jeg genkendte fra hjemvejen efter helbredelsen på Traberhof. Jeg mærkede også en tydelig helbredelse af kredsløbet, en trækken i hele venstre arm. Den første dag efter rejsen til Plochingen, måtte jeg for øvrigt tage mig meget sammen for at kunne gennemføre mit arbejde, som jeg alligevel først kunne genoptage i løbet af formiddagen, så meget arbejdede det i min krop, og så kraftige var mine svedudbrud ved det. Mærkeligt nok måtte jeg meget tit – altid, når jeg om aftenen efter arbejde sad i min lænestol og beskæftigede mig med stanniolkuglen – lade mine fødder og tær dreje rundt i voldsomme øvelser, så jeg ofte var fristet til at tænke, at nu ville muligvis de små kalveknæede ben på mit 2½-årige barn blive helbredt, og jeg fik overdraget behandlingen, for barnet befandt sig da på en rekreationsrejse. Sådan gik det mig for øvrigt altid, når jeg tænkte på mit barn. Da jeg en aften igen havde voldsomme hjertesmerter, lagde jeg kuglen viklet ind over mit bryst (da jeg i bogen af hr. dr. Trampler "Den store venden om" havde læst, at det hjalp en patient at lægge den på et smertende, sygt sted), og om morgenen var smerterne virkelig forsvundet.

I øvrigt mærkede jeg ikke mere, når jeg benyttede kuglen, en så varm summen og brænden fra min højre hånd som i 1949, men jeg mærkede mange gange, at det arbejdede et helt andet sted, og først derefter – altid anderledes – en kriblende, varmende pulsering, først i og omkring hjertet. Jeg tager heller ikke mere noget af den ordinerede medicin, bruger heller ikke hverken hjerte- eller kredsløbsmidler mere; kun til bekæmpelse af en influenza tager jeg et middel, som er ordineret af lægen. Mod influenza synes man ikke at være modstandsdygtig nok.

Jeg tillader mig nu igen – som tidligere – at vedlægge dette brev et lille bidrag, og beder om, hvis det ikke volder Dem besvær, da at meddele mig, i hvilken form jeg kan bringe Dem en tak.

Måske har jeg ved et foredrag i Stuttgart mulighed for personligt at række Dem hånden, hvad jeg i taknemmelighed særligt gerne vil gøre. Jeg beder Deres dame om ikke at glemme i rette tid at give mig besked om foredrag, der finder sted i Stuttgart. Måske kan De også meddele mig, om jeg kunne bringe min lille 2½-årige dreng med til foredraget, da jeg gerne vil have hans små kalveknæede ben helbredt uden ortopædisk behandling (dvs. den 6 uger lange gipspakning om knæene, som lægen i ½ år har fundet meget påkrævet). Jeg ville gerne undgå, at min meget lidende mor blev endnu mere belastet af denne sag med barnet.

I stor taknemmelighed

Deres G. F.

Vedlagt:

Afskrift af en beretning fra 29.9.1949 fra den nordvesttyske radio; 10 DM.

Anbefalet

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftung